

GAZDASÁG

Lentner Csaba

Elprivatizált függetlenségünk

„NATO csatlakozás tétje” a közgazdász szem- szögéből

Noha a Kormány november 16-ra írta ki a népszavazást a NATO csatlakozás ügyében, ugyanakkor NATO barát szándékait jó előre bizonyítandó, 1997 szeptemberében az 1998. évi költségvetési időszakra már egy olyan törvényjavaslatot készített, amely egyértelműen tartalmazza, hogy az ország euro-atlanti integrációs törekvéseiből a honvédelemre háruló nemzetközi katonai feladatokra „megfelelő” pénzügyi forrást kell biztosítani. A kormányzati elhatározás a költségvetési számok tükrében legfőképpen azon mérhető le, hogy a honvédelem 1997. évi várható kiadási teljesítéséhez képest - ami 100.900 millió Ft - 21,4%-os mértékben megnövelt kiadási előirányzatot tervez a katonai kiadásokra, ami abszolút értékben 122.504 millió Ft-ot jelent.

A több, mint 20 milliárd forintos kiadási előirányzat növekedés konkrét felhasználási előirányzatai azonban messzemenően nem a 60.000 Ft-os bruttó keretű repülőgép vezetők, a 40.000 bruttó bér javadalmazású hivatásos tiszthelyettesek illetményemelésére fordítódnának elsődlegesen, de nem is a laktanyák felújítására, vagy a légénységi állomány élelmezési normáinak javítására, hanem olyan fegyverrendszerek átvételére, amelyek a NATO tagországok fegyverraktáiraiban porosodnak, mint elfekvő, elavult haditechnikai eszközök már évek óta.

Az elemzésre kerülő pénzügyi adatok egyértelműen jelzik azt, hogy a Magyar Hadsereg NATO kompatibiliségének serkentése 1998 év-

ben a meglevő magyar haditechnikai eszközállomány és személyi állomány rohamos mértékű elavulása és deklasszációja mellett meggyégbe. Ha figyelembe vesszük az elemzés során azt a koránt sem elhanyagolható körülményt, hogy az 1998/1997 évi katonai kiadások nominál értékben számított 21,4%-os növekményének összegét az 1998 évi - kormányzati prognózisok szerint 14%-os -, ellenzéki, szakértői oldalról pedig 20-25%-os léptékű infláció teljes mértékben felémészi, azaz reálértékben, tényleges mivoltában a hadseregben javulás sem a bérezés, sem a technikai fejlesztés szintjén nem várható reálisan, sőt a katonai kiadások felhasználásának belső arányai arra is rávilágítanak, hogy az inflációs korrekciós tényező figyelembevételével számolt reálérték szinten tartáson túl jelentős mértékű visszafejlesztések várhatók a hadseregben, úgy nagyon lehangoló képet kapunk a Magyar Hadseregről.

1. Az ördög a részletekben rejtőzik!

A 21,4%-os nominál értékű katonai kiadás előirányzat emelkedés ellenére a személyi juttatások és a felhalmozási kiadások meghatározó volta ellenére a dologi kiadások a Honvédelmi Minisztérium és a Magyar Honvédség szervezeteivel az 1997 évi várható teljesítési szint 93%-os értékben kerültek megtervezésre. A Magyar Hadsereg 1997 évi 63.768 fős állományi létszámát figyelembe véve az is megállapítható, hogy ugyan 1998 évre a betervezett létszám 63.461 fő, ám az 1997 évre betervezett haderő reform keretében előirányzott létszámleépítések nem kerültek végrehajtásra 1997-ben, de a költségvetési törvényjavaslat szerint 1998 évben sem kerülnek 3461 katonatiszt, illetve polgári alkalmazott feje fölött leng a Demoklész kardja, várhatóan a sorsuk csak az 1998 évi választásokat követően pecsételődik meg. Vélhetően ezt is az MSZP-SZDSZ választási kampány része.

A honvédségi „létszámfelesleg” miatt a működésre fordítható dologi és felújításra előirányzatokból, így mintegy 4 milliárd Ft került elvonásra, a 3 és félezer katona személyi kiadásainak és járulékai több-

letének fizetésére. Ugyanakkor a honvédségi dologi kiadások közel 20%-os reálérték vesztésének következtében a személyi állomány ellátását közvetlenül érintő normák közül az egyik legfontosabb - az elemzés - az 1997évvégi állapothoz képest mintegy 15-20%-kal csökkent, ám a Honvédelmi Minisztérium tollforgatói nagyon találóan állapítják meg a költségvetési törvényjavaslatban, hogy az élelmezési norma az 1997 áprilisi bázishoz nem csökken. A dolog pikantériája, vagy talán inkább cinizmusa az, hogy az 1997 novemberi élelmiszerárak ismerete és megtapasztalása mellett kit érdekel már az, hogy 1997 áprilisában milyen élelmiszer árak voltak...!?

Az 1997-es év első 10 hónapjában az élelmiszerárak árszínvonal emelkedése egyébként 18,3%-os volt. Így könnyű kiszámolni, hogy az élelmezési normákra fordítható kiadások reálértéke 1998 novemberben akár 30-40%-kal is csökkenhet. A hadsereg ruházati ellátására fordítható dologi kiadás előirányzat vonatkozásában már egyértelmű megállapításként került rögzítésre a törvényjavaslatban, hogy az 1998 évi ruházati kiadások az 1997 évi nominál érték szint 80%-ára csökkennek le. A ruházati és élelmezési viszonyok ilyen drasztikus mértékű romlása esetén sajnos a választások utánra - hiszen addig vélhetően hangulatjavítási okokból a kormányzat igyekszik majd tartani az amúgy is gyenge színvonalat - bekövetkezhet az az állapot, hogy a hadseregünk kinézetében és ellátásában a „rongyos gárda” szintjére zuhan. Könnyen vezethetnek oda az áldatlan körülmények, hogy a katonák nemcsak eltávozások alkalmával, hanem a laktanyai elfoglaltságok idején is saját civil ruhájukban gyakorolhatnak, vagy a hazuról kapott élelmiszer pakkjaikból táplálkozhatnak. A 30-40%-os élelmezési és ruházati illetmény csökkenésnek reálisan számba véve igenis lehetnek ilyen következményei.

A honvédelem költségvetési tervében a beruházási-felhalmozási kiadásokra 21 milliárd Ft összeg került betervezésre 1998-ra. Ez egy nagyon dinamikus szám lenne, ugyanis viszonyszámban az 1997 év várható teljesítéséhez képest 96%-os emelkedést mutat. Ám az 1998

évben esedékes légvédelmi rakéta beszerzésekkel csökkentve - ami kilenc milliárd Ft és lehet, hogy nem is a legkorszerűbb rakétáról van szó - a beruházási érték növekedés már csak 12%-os, azaz inflációt figyelembe véve a beruházások szinten tartása sem érhető el. A laktanyák és fegyverzetek felújítási előirányzata is csak mindössze 2,4 milliárd Ft, ami az 1997 évi várható teljesítésnek mindössze 56,4%-a. A konkrét pénzügyi adatok alapján látható, hogy a laktanya és fegyverzet felújítások jóval a szükségletek szintjei alatt maradnak, ami az ingatlanok és eszközök rohamos állagromlását fogja eredményezni és a használati idejük jelentős lerövidítésével is jár. A felújítások elmaradásának az egyik legaggasztóbb vetülete az, hogy a honi légvédelmi egységek harcképessége nem éri el azt a küszöbértéket, amelyek az ország légterének megvédéséhez szükséges. A repülő és légvédelmi csapatok eddig is szerény léptékű harceszközei - 28 db. MIG-29-es, 22 db. MIG-21-es harcászati vadászrepülő - amelyek 30 éves, technikailag elavult szovjet konstrukciók, és 25 db. MI típusú helikopter - így sajnos olyan felesleges technikai eszközökké válnak, amelyek csak pénzt emésztenek fel, ám a használhatóságuk a szegényes pénzügyi lehetőségek végett nem mérhető, nem értékelhető, a rájuk háruló védelmi feladatokat nem tudják betölteni. Nyilván a felvetett probléma és a rá adott válasz nem értelmezhető csak szűk technikai vetület. Tehát itt nem arról van szó, hogy MIG-29-es vadászrepülő azért nem tudják betölteni a honi légtér védelmi feladatait, mert elavultak, hanem itt valójában arról van szó, hogy az ország több évtizedes szocialista tervgazdasági, majd a kommunizmust felváltó Dickens-i kapitalizmust eredményező liberális gazdaságpolitikája olyan értékvesztést eredményezett a magyar nemzetgazdaságban, amely alapján a hadsereg technikai szintje és személyi állományának felkészültsége nem tarthatott lépést a kor egyre emelkedő követelményeivel. Tetézi a bajt, hogy a liberális monetarista pénzügy és gazdaságpolitika kiváltotta társadalmi és gazdasági értékvesztésre egy olyan külpolitikai, katonai politikai orientáció telepedett rá, amely gazdasági alapjait tekintve érdekelt abban, hogy az ország a védelmi képességeinek minél kisebb mértékben tudjon megfelelni, azaz gazdasági, külpolitikai és katonai szinten

minél önállótlanabb legyen. A hadseregünk szintjén, tárgyasult formában nyilván csak az látható, hogy 1998-ban laktanya, gyakorlótér, híradó eszköz felújítások maradnak majd el. A felállításra került Kiképző Központok korszerűsítése, sőt gyakorló eszközökkel való ellátása sem oldódik meg 1998 évben. Ugyanakkor tetten érhető az a költségvetési tervszámokban, hogy a NATO tagállam fegyvergyárakból származó légvédelmi rakétákon túl 14 milliárd Ft értékben kell költeni az Euro-atlanti integráció többletkiadásaira, mint fejezeti kezelésű költségvetési előirányzatokra. A magyar államháztartás amúgy is szűkös pénzeszközeit, így nem oda fordíthatjuk, ahol a legégetőbbek a problémák és segíteni a legemberibb kötelessége lenne a kormánynak, hanem oda, ahol azt az ország vezetőinek és az országra rátelepült gazdasági és politikai körök érdekei kívánják.

2. Az elprivatizált gazdaság

1997 őszén az egykori magyar állami tulajdon 90%-ban privatizált. A magánosítási folyamatok legjavának, a legértékesebb vagyონrészek megszerzői döntő többségben külföldiek. Multinacionális világcégek. Azokon a területeken, ahol 1988-1997 időszakban az első tulajdonos váltás nem a külföldiek javára történt meg, hanem magyar vállalkozók részére, ott is egyre nagyobb az esély arra, hogy a hazai vállalkozó kiszorul a tulajdonából és az adott piacról. Tönkremegy. Egyre magasabbak az adóterhek, egyre nehezebb a fejlesztéshez és az üzlet bővítéshez szükséges hitelt megszerezni. A másik oldalon levő multik, élelmiszer feldolgozók, kereskedelmi láncok bírják a versenyt. A Start hitelből indult hazai vállalkozások, „sarki fűszeres”-jellegű boltok kora lassan az alkonyához közeledik. Az 1990 után indult hazai vállalkozások 40%-a már tönkrement.

A gazdaságstratégiai elemzésekkel egyértelműen alátámasztható, hogy az ipari termelés 1996-1997 évekre beindult növekedése mögött a hazánkban beruházó multinacionális cégek állnak. Az IBM, a General Electric, (Tungstam és a Budapest Bank privatizőre) a General

Motors (Opel Autógyár), az Audi (Győr), a Philips és még folytathatnánk. Szinte mindenki által ismert cégekről van szó. Az irodagép, a számítógépgyártás, a híradástechnikai termékek gyártása, és a közúti járműgyártás területén ezek a cégek kizárólagos tulajdonosi részesezésre tettek szert. A külföldi érdekeltségű vállalkozások kivétele az 1992 évi 273 milliárd Ft-ról 1995-re 3,4-szeresére emelkedett, 937 milliárd Ft-ra. A behozatal ugyanezen időszak alatt már 3,8-szeresére, azaz abszolút számokban kifejezve 324 milliárd Ft-ról 1217 milliárd Ft-ra. A külföldi érdekeltségű vállalkozások adták 1995-ben a kivitel 46%-át, viszont ők hozták be az import 57%-át. 1996-ban például - 1 év alatt - 4088 új, külföldi érdekeltségű vállalkozás alakult. A befolyt külföldi működő tőke érték a tavalyi évben 30 milliárd Ft-ot tett ki. Ha egy hosszabb időszak vonatkozásában vizsgáljuk nemzetgazdasági pénzügyeinket az ország gazdasági függősége még nyilvánvalóbbá válik. 1989 és 1996 viszonylatában a GDP bruttó hazai termék 14%-os folyóáras csökkenése mellett a behozatal volumene 39%-kal megnövekedett, míg a kivitel értéke mindössze 14%-kal. Tovább mélyíti az ország gazdaságának önállótlan, kiszolgáltatott voltát, hogy az importhoz mérten elhanyagolható mértékű exportnövekmény volumen is kedvezőtlen közgazdasági jelleggel bír, ugyanis a külkereskedelmi forgalom növekedésében egyre nagyobb szerepet játszik a bér munka, ami a textil, ruházati ipar mellett most már a gépiparban is egyre nagyobb teret nyer. A bér munkaforgalom az áruforgalomnál is dinamikusabban bővült, egyidejűleg a külkereskedelmi forgalomból való részesedése is emelkedett. Az összes exportnak 1993-ban a 20%-át, 1996-ban viszont már 26%-át bér munkában feldolgozott késztermékek adták. Ugyanakkor a behozatalon belül is megnőtt a bér munka feldolgozásra behozott termékek aránya, az 1993 évi 12%-ról 1996-ra 18%-ra. Olcsó az emberi munka Magyarországon. Az ország nyugat függőségét tovább bizonyítandó lényeges arra utalni, hogy a privatizáció ellenértéként befolyt pénzeszszegek 1990-1995 viszonylatában mintegy 900 milliárd Ft értékű devizaösszeget jelentettek, majd a privatizáció úgynevezett II. szakaszában, a stratégiai ágazatok értékesítéseként 1996-1997 időszakában még mintegy 8 milliárd dollár értékű deviza-

bevételekre tett szert az ország. Az első privatizációs tételből befolyt összegek a költségvetés folyó kiadásainak oltárán felemésztyödnek, míg az energiaszolgáltató szektor értékesítésből származó bevételek az ország 21 milliárd dolláros külső nettó államadósság tömegének 13 milliárd dollárra való lecsökkentésében játszottak szerepet. Így a külső államadósság szintjén ugyan csökkentek a terhek, ám ugyanennyivel, azaz 8 milliárd dollárral emelkedtek meg azon külföldi hitelek, amelyeket a Magyarországon működő vállalkozások vettek fel a külföldi anyavállalatoktól, illetve üzlettársaiktól.

Egyenleget vonva: a nemzetgazdaság termelésével, pontosítva a dolgot, az országban zajló termelési folyamatok hozadékával szemben 13 milliárd dollár állami és 8 milliárd dollár magánadósság tömeg áll. A központi költségvetés hiányának és a hiányból kumulálódó belső államadósság tömeg lefedésére közel 3 milliárd dollár értékű állampapír befektetés nyújt fedezetet, amely hiteltömeg külföldi vagy belföldön bejegyzett, de külföldi érdekeltségű bankok kezében van. A privatizáció nyomán közel 20 milliárd dollár értékű úgynevezett működő tőke áramlott be az országba. A privatizált vállalatok beruházásai, géppark és forgóeszköz feltöltés a leggyakoribb célterületek. Összeségében 40-45 milliárd dollár értékű külföldi befektetés, pénztömeg van az országba. Ezzel szemben az egy év alatt megtermelt nemzeti jövedelem példának okáért 1997-ben mindössze csak 40 milliárd dollár. Ez annyit jelent, hogy az külföldi befektetők szempontjából a Magyarország irányába megnyilvánuló ország kockázat nagy. Ez a hatalmas, Magyarországon elhelyezett pénztömeg, még úgy is, hogy gyakorlatilag a hazai termelés 90%-ban a külföldi multinacionális cégek kezében van - hiszen az export-import alakulását alapvetően ők generálják, ők rendelkeznek a termelési alapokkal és vertikumokkal - megfelelő extraprofitot, és végső soron biztos visszatérülést csak úgy eredményezhet, hogyha a környező feltételek - mint külpolitika, katonai szövetségi rendszerhez való tartozás, külkereskedelmi kapcsolatok, gazdasági erőforrások lekötöttsége - megfelelő, ellenőrizhető kezekben van.

3. Az elprivatizált függetlenség?

Az a körülmény, hogy fél év múlva az országban választások lesznek, továbbá a magyar államháztartás makrogazdasági-pénzügyi mutatói tovább romolnak a külföldi befektetők szempontjából, a pénzelhelyezés biztonsága oldaláról nem megnyugtató.

1997 évben a 8000 milliárd Ft-os (40 milliárd dollár) GDP-re még „csak” 4940 milliárd Ft belföldi államadósság tömeg jutott, az 1997 évre betervezett 310 milliárdos központi költségvetési egyenleg mellett. 1998-ra viszont már újabb 426 milliárd Ft a költségvetés előre prognosztizálható hiánya. 1999-re és 2000-re pedig újabb 403-403 milliárd Ft deficit szerepel a még az egyébként optimista kormányzati 3 éves prognózisban is. Az ország további működőképességéhez viszont hozzá tartozik majd az is - legalábbis a jelenlegi vélhető kormányzati szisztéma szerint -, hogy a belföldi államadósság tömeg finanszírozásába a jelenlegi értéknél akár többszörös arányban is külföldi tőkét vonjon be. Ezek a közgazdasági körülmények egyértelműen azt bizonyítják, hogy az ország gazdaságának, államháztartás vitelének finanszírozásában és működőképességének biztosításában a fejlettebb nyugat-európai, euró-atlanti gazdasági és politikai köröknek egyre meghatározóbb, hovatovább teljes körű, az ország gazdaságát teljes mértékben lefedő szerep jut.

A külföldi tőke Magyarországon így nemcsak a vállalkozások 90%-át működteti, hanem az államapparátust, az államháztartás egész rendszerét is, hovatovább a nemzetgazdaság politikai-gazdasági alakulatát vizsgálva rövidesen a teljes állam - és önkormányzati gépezetet is. Ehhez a folyamathoz, a külföldi tőke megtérülésének zavartalan biztosításához szükséges a katonai orientáció euró-atlanti jellegének megerősítése, azaz az ország NATO csatlakozásának a kikényszerítése. Tehát a NATO csatlakozás kérdése elsődlegesen nem védelmi-katonai politikai kérdés, hanem a külföldi államok, és multinacionális világcégek tőkebefektetései zavartalanságának és megtérülésének biztosítása

Magyarországon. Így azok a kormány- és magukat ellenzékinek mondó pártok, amelyek az euró-atlanti csatlakozás katonai és gazdasági (EK) formájában is azonosulnak, egyetértenek, nem tesznek mást, mint elismerik az ország euró-atlanti impériummá válásának tényét, amire a NATO és EK csatlakozással a jogi-szerződési kereteket is törvényi rangra emelik. Nyilván az ország alárendelt gazdasági és külpolitikai szerepfelvételre kényszerítését sokan csak avégett nem ismerik fel, mert a történelem hasonló példákkal még nem szolgálhat. Területeket, újabb nyersanyagforrásokat, olcsó munkaerőt, igénytelen felvevő piacot a fejlett országok általában fegyverrel, hadviseléssel szereztek az elmúlt évszázadokban. Így volt ez Amerika felfedezésekor, a brit, a német világbirodalmak kialakulásakor is. Viktória királynő walessi és skót zsoldosai először katonailag igázták le Indiát, Cortes Pizarro katonái pedig Latin-Amerikát. A katonai támaszpontok kiépítése, a területek katonai meghódítása után következett csak a gazdasági meghódítás. Az arany és ezüst elrablása, a munkaerő más földrészekre szállítása, a bányák kisajátítása. A XX. század utolsó évtizedének gyarmatosítási folyamatait kelet-közép Európában már más körülmények jellemzik. A szocialista tervgazdasági viszonyok között legyengült, eladósodott országok piacgazdasági nyitásának kikényszerítésén keresztül első körben az adott országok gazdaságának megszerzése történik meg első körben, majd másodikban olyan katonai - külpolitikai orientáció kikényszerítése, amely a fejlettebb országokat, a fejlettebb euró-atlanti országokhoz, és a mögöttük lévő gazdasági érdekcsoportokhoz kötik tartósan, biztosítva ezzel a nemzetközi tőke működésének és extraprofit szerzésének zavartalanságát. Eredmény tekintetében nyilván a korábbi évszázadok gyarmatosítási folyamatait és a közép-kelet európai régió jelenlegi gazdasági leigázását is ugyan az a végkifejlet fogja jellemezni. A fejletlen közép-európai térségbe a működő tőke betelepítése, az olcsó munkaerővel termeltetés, monokultúrás, a fejlettebb euró-atlanti régiótól történő gazdasági függőségi viszony kialakítása és nem utolsósorban egy olyan vékony helybeli lakossági réteg kialakítása, akik némiképp érdekeltté tehető abban, hogy a helyi szinten adott korlátok és korlátaik között a termelést, a

tőke megtérülési folyamatát felügyeljék. Nyilván a magyarországi választások közeledtével burzsoázia szerep betöltésére a jelenlegi politikai vezetés és egyre kisebb mértékben alkalmas. Így a komprádor szerep egyre „hatékonytalanabb”, tehetetlenebb betöltése miatt terelődik a hangsúly a NATO katonai tömbhöz való csatlakozás kikényszerítése felé. Magyarul a fejlett nyugat is felismerte azt, hogy az MSZP-SZDSZ koalíció és a nekik alárendelt néhány „ellenzéki” satelit párt nem képes biztonsággal a 40-45 milliárd dolláros tőketömeg hatékony működtetését biztosítani és a maga politika eszközeivel érdemben felügyelni. Nyilván a felismerés kölcsönös, hiszen a kormányzati koalíciós pártok és ellenzékük is felismerte azt, hogy valóban képtelenek a tőkefelügyelő szerepre, ám hatalmuk további biztosítása érdekében vállalják azt, hogy a célba vett katonai-külpolitikai és gazdaságpolitikai tömbhöz való tömörülésük révén - együttesen, egymást kiegészítve - jobban meg tudnak felelni a feladatnak. Ám a kölcsönös felismerések méltatásán túl lényegesnek tartom azt kihangsúlyozni, hogy a tárgybani folyamatban, illetve annak várható kihatásaiban a nyugati világ gazdasági és politikai érdekköreinek a felelőssége a nagyobb, sőt mi több a pénzügyi kockázata is. Sem Dél-Amerikából, sem Indiából, sem Hongkongból, sem Afrikából nem rabolhat már a fejlett nyugat olyan léptékekben, mint ahogy tehette 100-200, vagy 300 évvel ezelőtt. Hiába kedvezményezte a helyi gazdagokat és tett kiváltságossá bizonyos politikai köröket, a tévedéseiért, helytelen helyzetfelismeréseiért mindig a nyugati világ fizetett anyagi értékben többet. Elmaradt hasznok és politikai emberségességi megítélések tekintetében egyaránt. A háromszög bármelyik sarkából a másik kettőbe eljutni végül is mindig az egyenes mentén a legrövidebb...

A NATO csatlakozás körüli huzavona taglalása kapcsán nem elhanyagolható körülmény az sem, hogy a közép-európai országok hadseregei a magyaréhoz hasonlóan úgymond nem NATO kompatibilisek. Fejlettségük, haditechnika szintjük messze elmarad bármely tagállam hadseregétől. 35-45 milliárd dollárra taksálható az az összeg, amely a 3 NATO tagjelölt ország hadsereg fejlesztésére szükségessé válna.

Lényeges azonban - ellentétben Kovács László külügyminiszter leegyszerűsítő számításaival - hogy országonként nem 15-15 milliárd dollár-ról van szó, hiszen Csehország, Lengyelország és Magyarország hadseregei nem egyformán elmaradottak a fegyverzeti színvonalukban. Magyarország a legelmaradottabb, a hadserege a működésképtelenség határán van. Így bizonyos alapszámítások elvégzése után vélelmezhető, hogy a magyar NATO kompatibilissé tétel akár 25-30 milliárd dollárba is kerülhet a mi esetünkben. Nemcsak a haditechnika megvételéről van szó, hanem a személyi állomány teljes körű átképzéséről, a műszaki háttérbázis megteremtéséről is. Ezen járulékos költségek olyan mértékűek, hogy szinte könnyűszerrel állítható, hogy az országnak - ha már arra ítéltetett, hogy gazdasági függetlenségének elvesztése után a katonait is elveszítse - egyszerűbb volna a külföldi haditechnika mellé a külföldi zsoldosokat is megfogadni. A tisztképzés, a technikusképzés, a nyelvtanulás, a szerviz-kiszolgáló rendszerek teljesen új alapokra helyezésére van ugyanis szükség, ami a jelenlegi katonai viszonyokat némiképp is ismerve arra enged következtetni, hogy 5-10 éven belül az ország a NATO tagállamok haditechnikai és csapatvezetési rendszereit nem tudja átvenni, nem tud velük érdemben, velük azonos szinten együttműködni. Így a haditechnikai eszközök 25-30milliárd dolláros értékének birtokba vétele folyamatában felesleges pénzkidadásnak bizonyul. Az ország jelenlegi és a jövőben vélelmezhető teherbíró képessége alapján rámutattam arra is, hogy az 1998 évi 123 milliárd Ft-os katonai kiadási előirányzata mellett a hadsereg a védelmi feladatainak nem tud megfelelni. Sem nominál, sem reálértéken az államháztartás hanyatló pénzügyi helyzetét ismerve nincs arra remény, hogy a jelenleginél magasabb pénzügyi összegeket lehetne - főleg nagyságrendekkel magasabbakat - fordítani a honvédelemre. Az egész államháztartási rendszert, a nemzetgazdaság egészének a jelenlegivel teljesen ellentétes irányú átalakítását kell ahhoz eszközölni, hogy a központi költségvetés bevételei magasabbak legyenek, és így a honvédelmi közkiadásokra magasabb összegeket lehessen fordítani. A jelenlegi kormányzatból és ellenzéki satelit pártjaiból az ez irányú változtatási szándék hiányzik. Így a Magyar Hadsereg NATO kompa-

tibilissé tételének 25-30 milliárd dolláros költségét a kormányzati és ellenzéki pártok a nyugati fegyvergyárak felé történő, áruhitel formájában történő állami eladósodás formájában tervezik minden bizonnyal megfinanszíroztatni. Így az országban egy év alatt megtermelt 40 milliárd dolláros bruttó hazai termékkel szemben 70-75 milliárd dolláros adósság tömeg állna, aminek a kifizetésére, vagy akár kamatainak teljesítésére az ország, a nyugat függőségi viszony alatt álló termelő és bankszektor sem képes. Azon túl, hogy a NATO csatlakozás országunk gazdasági és külpolitikai mozgásterét teljesen kiszolgáltatottá tenné a nyugati világnak, talán a NATO politikai-pénzügyi köreiben is végeznek olyan megtérülési számításokat az elkövetkezendő években, - mielőtt még a teljes jogú tagfelvételünket kimondanák - amelyek rávilágítanak arra, hogy a jelenlegi 30 milliárd dollár nyugati tőkebefektetés megduplázása mögött álló érdekbefolyás növekedés nem áll arányban a befektetett tőke hozamaival, és a tőkejavak szedésének biztonságával.